

af Haven. Da saae hun pludselig hans mørke Hoved langt ude i den oprørte Sø. Hun tænkte i Begyndelsen slet ikke paa, at det kunde være et Menneske, endsige, at det var ham. Først idet der blev gjort Anskrig fra Badehuset, forstod hun det, ... og hun kunde endnu fornemme det Skrækkens kolde Gys, der i det samme jog hende nedover Ryggen fra Nakke til Hæl.

Hun havde unægtelig tænkt sig Fremtidens Helte af et renere og ædlere Stof. Hun havde drømt om et genfødt Aristokrati, et Aandens Adelskab, der skulde fuldbyrde Menneskehedens Frigørelse ved Retfærdighed og Skønhed. Men maaske var det netop de brede Næver og de plumpe Skuldre, der nu skulde til. Maaske var der ingen anden Udvej end en grufuld Sprængning af det forbryderisk skinhellige Samfund, en Hævnens Dødsdag, der rensede Verden ved Blod og Ild.